
MAGYAR MUSA.

Költ Bétsben 23. Januáriusban. 1788:

*Fársangi Verseket, mellyeket 'ez el-adó Magyar Szű-
zeknek küld Bétsből. S. J.*

Oh kedves Leányzó! halgass ez intésre:
 Ne hajts nagyon a' fok módi tseréllésre;
 A' melly el-adó Szűz, úgy meg-veszett immár,
 Hogy tsak a' pipere 's tzifraság után jár;
 A' melly a' tükörben magát többet nézi
 Mint azt, hogy jó Anyja dólját hogy intézi;
 Mellynek ortzájiban ég mindjárt irigy tűz,
 Ha társa magára több tsipkét 's gyöngyöt fűz:
 Az, a' Férfi nyakán, olyan terehi lészén;
 Melly ötet a' porig le-húzza egészfézen.
 Mert az olly Házas-társ addig tzifrárgattya
 Magát, mig mind abból Férfit ki-fogyattya;
 A' mit veréjtékkel gyűjtött nagy fokára;
 Reményl'tt Felesége 's háza tartására:
 Sőt terhesebb gondot hoz szegény fejére,
 Mert ósztán fok költsönt tzifráz-fel testére:
 Most némely Leányban ez-is nagy nyavallya;

E

Hogy

Hogy a' szűz pártával való bajt fokallya:
 Tehát ezt átkozván, tsak arra vágyódna,
 Hogy mentül hamarább Afzfzonynak mondódna.
 'S azért minden Férfit úgy képzél magának,
 Mint edgy orvoslóját terhes únalmanak.
 Oh szűz! meg-ne lőpja szivedet e' halál:
 'S hogy-ha Férfi tölled kezet kérni talál;
 Ne tsak azt tekintse szemed' vizsgálása,
 Millyen a' te Kérőd' szemések járása.
 Ugyan-is fok Férfi bir angyal képével:
 De szive rakva van Belzebúb népével.
 Haját 's öltözetét, szemed úgy ne nézze,
 Hogy szép tsinos vólta aztot meg-igézze.
 Azt vizsgállyad inkább: mint tett'ne a' legény,
 Ha szurtos gúnyára szorulna még szegény.
 Ne nézd mennyi pénzel gazdag az erfzénnye;
 Mennyi nagy peisétű levélt tart szekrénye:
 Mert ha fel-járod-is ez egész világot,
 Edgy kalmárnál sem kapsz pénzért bóldogságot.
 Járj végire inkább, a' mint tsak tudhatod:
 Valyon nem egyedül te szép ábrázatod
 Oka e', hogy Kérőd kívánna magának
 Tégedet el-nyerni most Házas-társának?
 Mert ha úgy van, hidd-el, nem foká meg-útál;
 'S még a' szolgálod-is majd rajtad boszfzút áll.
 Tsak a' kegyes szivben forr az a' szeretet,
 Mellyel a' házasfok élnek jó életet.
 Melly unalmat éppen nem esmér: sőt még nő
 A' pálma módjára, ha terhes idő jó;
 'S édeseknek téfzi azon veszfzélyeket,
 A' párosfok edgyütt szenvednek mellyeket.
 Melly a' nyavallyák közt társát nem hagyhattya,
 Ha-nem, mint hiv dajka karján apolgattya.

Végre

Végre, melly a' fetét sirba-is alá szál,
Midőn kedves párját ragadja a' halál.
Leány! ha a' kegyes szívet fel-találod,
Bóldog léfszen véle élted és halálod.

A' mái Magyarokról, a' Musához.

1. *Násónak* Verseit Hazája szerezte;
De hogy *Octáviust* szóval meg-fértette,
Romában az után többé nem szenvedte;
Hanem örökösön onnan el-küldette.
2. *Musám!* Te-is midőn Magyarok nevéről
Szóllósz, és azaknak mái erkölcséről,
Meg-lásd, ugy irj faját magad Nemzetéről,
Hogy *Násóhoz* ne meyny *Pannonok Földéről.*
3. Hajdan *Diógenes* Lámpással dél felé
Sétált az Utzákán, járt, kelt alá, 's elé,
Kérdetvén mit keres? ő csak azt felelé:
Edgy ember vigyázott, de fuholt nem léle.
4. Kedves Nemzetemet nagy szív szakadáfsal,
Keresem, 's nem lelem bizonyittom másal,
Ugy hogy (ha nem ártok az igaz mondáfsal)
Igen kevés Magyart találsz ma Lámpással.
5. Hól vagy Magyar! jere, Hazánk batárait,
Járjuk-el, 's szemlélyük roppant Várofsait
Visgállyük szemesen számos Lakofsait,
Vallyon talállyuké *Atilla* fiait.
6. Ugy hogy Nagy *Corvinus* (ha az meg-eshetne)
Az Halottak közzül még hozzánk jöhetne,
El-bámulván rajtunk, sirna, vagy nevetne;
Mert a' Magyarakkal nem-is beszélhetne.

7. Szégyenli Nemzetünk Nemes eredetét,
 Meg tagadta régi igaz nevezetét,
 Hajdani szokását nyelvét, öltözetét,
 Meg vetvén, helyében vett-fel más Nemzetét.
8. Ugy vagyon: jó, 's hasznos fok nyelvet érteni;
 De az eredetit kár el-felejtteni.
 Oh! Te igaz Magyar-mért tudsz ara menni,
 Hogy magad nyelveden szégyelji beszélleni.
9. Be kár! hogy az igaz Magyarak meg-hóltak,
 Nagy Lajos, Bátor, tudodé kik voltak?
 Láddé ezek tsupa Magyar nyelven szóltak,
 Még-is fok Nemzetek nekik meg-hodoltak.
10. De a' régiségnek oda hire neve;
 Kargya helyet Magyar híván vaskot veve,
 Alszonny lints már nállunk; mert mind Dáma leve,
 'S Teltére nem ruhát: hanem tsudát teve.
11. Nézd a' véres szájú Magyar az úttzában,
 Be kényesén sétál idegen ruhában,
 Oh melly szép két Dáma fugg a' két karjában,
 Ugy illik, gyöngy modi, most jött a' hazában.
12. *Sardanapalus*-is ugy tett hajdonában,
 Onként Alszonnyá lett, 's rokkát vett markában,
 Ma illy Csuda nézni ne meny Syriában,
 Bővön eleget láttz a' Duna folytában.
13. Oh hát ara venni, Magyar! de ki tuda,
 Hogy fába vart hajád ugy fugg mint edgy dúda,
 Vékony ruhád dirib darab tarka tsúda,
 Más Nemzet tsak nevet téged, tudja Buda.
14. Kutsma helyet liztben dugtad a' fejedet,
 Lepedővel fedted nyakadat, mellyedet,
 Hól a' gagyád? vesd-le hitvány pendeledet.
 Ugyan mért gyalázod így a' Nemzetedet.

15. A' Lájblit, Bugyagot, edgy Matériából,
Szabatonod vékonyból, edgy színü tarkából,
Old-le hamar Stiblid, vagy Czipöd tsattya ből,
Bontsd-ki, vetkezel-le, a' — — — ából
16. Ernyő forma kalap fem illett tégedet,
Vesd-el, ted-fel régi szörös Süveg-edet,
Ölts dolmánt, végy Övet, Magyar fegyveredet
Kösd-fel, húzz Nadrágot, takard-bé téredet.
17. Magyar! *Laurusod* tudodé hogy szetted,
Midön szép hiredet meg-nemesítetted;
De régi szokáfod, mint-hogy meg-vetted,
Azzal éppen magad magadot meg-etted.
18. Nézd az Afzszony rendet: nem afzszony, mind
Dáma;
Fora körül 10 röff kereken a' ráma,
Haj vitorlájinak nints szeri fem száma,
Ennye be szép állat! elő álhat ám a'.
19. Paruppé, Búb, Puder tzifra nyakra-való,
Csillag, Ortza-festék, a' Dámának való,
Fraj-tzimer, 2 Lokaj, aranyos hintó, Ló,
Tászli, Pudli, kell ma, nézd-el ha nem való,
20. Gyöngyös öltözetét, Feje fok szarvait,
Kényes mozgáfait reszkető tollait,
Retzefetzés számos ujj találmányait,
Momus se tudná mind le-írni dólkait.
21. Hajdon Országunkban senkit-is Dámának;
Nem hivtak; mert inkább neve volt K — nak,
Magyar a' Leánt-is mondja afzszonyának;
Igy tett *Efesus*-is, régen *Diánnának*.
22. Oh romort Nemzetünk hires régisége,
Hól vagy *Scythiának*, neve, Ditsöfse,
Nem hódol most néked *Fellus* istensége,
Sem pedig a' Nilus Örvénye mélysége.

23. *Dárius, Nagy Sándor*, nem kéri Frigyedet,
 Nem rettegi Roma Vitézi nevedet,
 A' *Meotis Tova*, nem ismer tégedet,
 * *Egyiptus* sem hánya nagy régiségedet.
24. Hól vagynak *Mundzukus, Árpád, Atillával,*
Léél, Toxus, hires *Geizának* Fiával,
 Nemzetünk atyai! jertek Áfiával,
 Bámullyátok hogy bánt a' Magyar magával.
25. Véren szerzett drága Örökségünk ára,
 Hogy juttatá magát önként illy prédára,
 Oh miért nem vigyáz Nemzetünk magára!
 'S mért hozz ennyi módit a' rongyolt hazára.
26. Régi Vitézségnek eleven példája,
 Kitől a' Holdnak-is gyakran lett tsorbája,
 Oh régi Magyarok hajdani Hazája.
 Könyvez ma éretted Ister vize tája.
27. De mit? oka ennek, nem más, magad lettél!
 Saját véred ellen hogy pártot ütettél,
 Költséges modikat a' mikor bé-vettél,
 Akkor a' Hazádnak, 's magadnak vétettél.
28. Jó más Nemzetet-is, sött illik tisztelni,
 Tudományt, erköltsöt, az-által nevelni,
 Országért Királyért szükség halni, 's élni;
 De a' magunk nevét vétek így gyülelni.
29. Igaz Magyar Vérek már hozzátok térek,
 Még tsak edgyet szollok, osztán véget érek,
 Ha meg-bántottalak botsánatot kérek,
 Mert a' vétkefeknek engedelem bérek.

30.

- a) Justinusban lehet Olvasni. hogy vetélkedtek az Egyiptiu-
 fok, és a' Scythák a' magok Nemzetek régisége felett,
 mindenik akarván meg-probálni a' magáét, leg régibnek
 lenni.

30. Nem vólt ezzel tzelom szálni viadalra.
 Nem kivántam nyeret tenni a' Czet-halra,
 Tudod, kemény borsó nem ragad kö-falra,
 Gyenge Verseim hát ne Magyarázd-balra.

A' Magyar Kurir Irójához.

Szatsvay Sándornak, te magadat mondog,
 Kinek Bétsben Magyar Ujjság 's Músa gondot.
 Meg botsás Barátom, ha el-kereftellek:
 Nem rofsz végből teszem; mert szívből tisztellek.
 Ha haragudnál-is engedj e' Músának,
 Melly téged méltán tart a' Músák Apjának.
 Mert ha Kurirodat 's a' Músát vizsgálom:
 Szatsvay Sándorom', *Jánusnak* találom.
 El-ne nevesd magad! 's meg-ne ütközz benne;
 Mert igazság szerént, ez jó neved lenne.
Jánus szint úgy látott hátra, mint előre,
 Az el-múlt 's ez után lejendő időre.
Jánus vagy Barátom! nem-is tagadhatod;
 Mert te, a' mi vólt 's lesz, leg-jobban tudhatod.
 A' *Jánus* Temploma úgy vala formálva,
 Hogy az, békefégyben nyitva vólna állva,
 A' hadnak idején pedig bé-záratott,
 Ugy hogy abba senki sem kandikálhatott.
 Az ő Temploma hát használt mind kettőre,
 Mind tsendes, mind pedig zür-zavar időre.
Jánus vagy Barátom! ezt nem tagadhatod;
 Mert mind a' kettőre ki-hat szólgálatod.
 A' kopasz Törököt te szinte úgy nyírod,
 Valamint a' — tsendes időket — hogy írod.
Jánus az esztendőt végzette 's kezdette,
 Az első Hólnap-is nevét tőtte velle,

Já.

János vagy Barátom! itt sem tagadhatod;
 Mert esztendő't végzél, 's az újjat folytatod.
 De még többet látok benned, mint Jánosban;
 Mert munkád tart nem tsak Janaáriusban;
 Hanem az Újjságod' 's Músád' mindég írod,
 Míg egé'z esztendő't nem fut a' Kurirod.
 Mem tudom mivel nyert János Istenséget;
 De még te-is nyerhetsz olyan ditső'sséget.
 Hogy hogy; azt kérdedé? ez könnyen meg-lehet,
 Mert a' Músa téged' Istenné-is tehet.
 Csak azt tselekefsz, hogy neved' hirdeti;
 'S így éltednek soha nem leí'zsz végezeti. a.)
 Ezt pedig reménylhedd minden jó Músáról,
 Hogy nem felejtkezík-el ró'lad, Apjáról.
 Más az, hogy a' Némák nyelvét fel-metszeted,
 'S őket a' köz hírnek harangivá tted. b.)
 Mit gondolsz! a' Némát a' ki beszé'lteti,
 Azt aká'rkí, vallyon minek ítélheti?
 Ha Isten nem akar'sz lenni; légy a' mi vagy;
 Így-is a' te Neved 's érdemed leszen nagy.
 Ha ezen Levelém Barátom meg-látod,
 Gondold-meg, hogy eztet írta edgy barátod;
 Ki azt kéri, hogy ezt tedd-bé a' Músába,
 Hadd vigye a' Kurir széljel hamarjába.

a.) Músa vétat mori.

b.) A' Magyar Kurirt és Músát, a' Némák nyomítatják.

